

Z. Karvalics László IZRAELI IZGALMAK



Ismeretlen földön minden idegen hangra felfigyelünk.

Itteni idő szerint hajnali fél kettő. A Leonardo Hotel negyedik emelete Tel-Aviv Herzliya nevű tengerparti elővárosában (ami egykori honfitársunk, a Dohány utca szülötte, Herzl Tivadar nevét őrzi, és amit előszeretettel neveznek a szentföldi Szilícium-völgynek, a technológia izraeli fellegvárának).

Óriási fényvillanásra, hatalmas dörgésre, s persze a válaszul rögtön koncertezni kezdő autószirénákra riadunk, gondolom, más emeletek, más közeli szállodák és más épületek lakóival együtt. Kiáltások, főleg férfihangok, de miért nem maradnak abba? Hiszen senki sincs az utcán.

Azonnal eszembe jut, amit alig néhány órája, még az interdiszciplináris egyetemi központban mesélt egy diplomata: amikor nyáron lőtték a várost, ők pedig szemrehányó sürgőnyt kaptak, hogy miért nem reagáltak három órán belül az elküldött kérdésekre, csak annyit üzentek vissza: *mert a bunkerben voltunk, bazmeg.*

Ajaj. Sőt, ajvé. Vajon nálunk hol lehet az óvóhely? Nem kellene azonnal csomagolni?



Szerencsére az újabb villanás meg az immár érzékelhető késéssel követő, egyre felismerhetőbb és kevésbé éles, morgó hang egyértelművé teszi: csak égháborúról van szó, ami valahonnan tart valahová, de esővel és orkánszerű szellőkésekkel teszi barátságtalanná és ellenségessé a világot. Viharnak még nem örültem ennyire, azért csak vonuljon el az ítéletidő minél hamarabb, különben hogyan szállhatunk fel néhány óra múlva a reptérről?

Fehér Város

A szélnek irtózatos ereje van. Feltépi, fáradhatatlanul zörgeti az otromba bádog- és műanyaglemezekből tákolt, jelképes kerítéseket, amelyekkel a parkoló autókat próbálják védeni az itteniek – egy kis harmadik világot csempésznek ezzel a letisztult építészeti formáira büszke „Fehér Városba”, Tel-Avivba. Most fáj csak igazán, hogy az időnk lejár: már nem lesz módunk akárcsak néhányat is szemrevételezni a nagyjából négyezer, immár világörökségi védelem alá tartozó Bauhaus-épületből.

narancs-tetemek

Milyen látvány jut ehelyett? Pár percre lépünk csak ki a konferenciánknak helyet adó egyetemi épületből, de a menzához vezető úton szétloccsant narancs-tetemek százait kerülgetjük. A DrMáriás képeit idéző szürreális látvány címe akár „Citrusok aknatámadása” is lehetne. Bennem felidéződik egy hajdanvolt göcseji gombászás emléke. A frissen, sörtésztában kirántva különlegesen finom, nagy kalapú, erős húsú rizikére vadászva egyszer csak narancssárga erdei bombamezőn találtuk magunkat. Valaki gondosan szétrugdalta ugyanis a kiterjedt riziketelep minden egyes darabját, ráadásul néhány perccel előttünk, mert még majdnem vérpirosan frissek voltak. Tudtuk, hogy pár perc, és törvényszerűen visszatetsző zombizölddé fakulnak, érthetővé téve, hogy miért

meggyőződése a helyieknek: a rizike fogyasztásra alkalmatlan. És azt is tudnunk kellett, hogy nem rosszindulat vagy agresszió nyomát látjuk: a csizma gazdája mindössze segíteni akart, hogy más gombászok idejét ne rabolja egy távolról ígéretesnek tűnő lelőhely, amin úgylát csak selejtet találnak.

belepte a hó

De vissza Herzliyába! Házigazdáink szükségesnek tartják megosztani a vendégekkel, hogy az effajta időjárási szélsőség ritka ezen a tájon (mondjuk Herzl Tivadar is a Szentföldön kapott tüdőgyulladást és lett lázas beteg, hogy Bécsbe menjen meghalni 1904-ben). A recepciós hölgy sem mulasztja el megemlíteni búcsúzaskor, hogy a híradó szerint Jeruzsálemet is belepte a hó, ezen a télen már másodszor, lehet, hogy elmegy megnézni, ki tudja, mikor láthat megint ilyet.

nagy álom

Indulunk. A hajnali utcán már célgépek gyűjtik a letört ágakat, leveleket – gondolom, viszik majd komposztálni mind, a tegnap földre vert narancsok maradványaival együtt, hogy evvel is Ben Gurion nagy álmát, a sivatag termővé tételét segítsék. A maguk mögött hosszú kocsisorokat duzzasztó takarítóautósok vidáman évődnek a türelmes taxisokkal, hát igen, van, amin már csak a humor segít.



mókás nevek

De hogy az lehet morbidan fekete is, azt soha nem gondoltam volna. Beer Sheba városának talán legjobb vendéglőjében, az Arabicában, ahol minden idők egyik legfinomabb rántott gombája az előétel, mókás neveket kaptak a wifi hotspotok. A legerősebb jelet az Al-Kaida Toborzóiroda (Al-Kaida recruitment) sugározza, amin igazán jól derül a derék nemzetközi tudóskompánia – de valahogy mégsem akaródzik senkinek, hogy ennek révén csatlakozzon fel a hálózatra. Mert noha egészen biztos, hogy úgy, ahogy van, vicc az egész, mégis: olyan vidéken járunk, ahol nem árt az óvatosság.